

Reflektorfényben az erdők biodiverzitása

Az Európai Erdészeti Intézet tanulmánya

Napjainkban a klímaváltozás mellett az egyik leggyakrabban elhangzó, erdőkkel kapcsolatos fogalom a biodiverzitás, melynek csökkenését sokan az erdőgazdálkodással is összefüggésbe hozzák. Ezt a vitát erősítette fel a már megjelent EU Biodiverzitás Stratégia, illetve annak formálódó hazai változata, valamint az EU Erdészeti Stratégia is. Valamennyi, az utóbbit is beleértve, erősen fókuszál a biodiverzitásra, annak drasztikus csökkenésével indokol számos tervezett intézkedést, amelyek között kiemelt helyen szerepel a szigorúan védett és védett területek növelése, valamint a pontos definíció nélküli idős erdőállományok gazdálkodásból való teljes kivonása.

Úgy tűnik azonban, hogy nem történt meg a célok és az elérésükre javasolt intézkedések hatékonyságának és hatásainak előzetes vizsgálata. Nehéz megtalálni a többi, fenntarthatósággal foglalkozó stratégiával való kohéziót is, legyen az a megújuló tiszta energia, a körkörös gazdaság, vagy a szén-dioxid megkötésének növelése kérdéskörben.

Nyilván ezek a fellobbanó hazai és nemzetközi viták és a szakterületek egymásnak feszülése indította az erdők kutatásával foglalkozó Európai Erdészeti Intézetet (*European Forest Institute, EFI*), hogy az átfogó képet nyújtson az erdők biodiverzitásával kapcsolatos tudományos megállapításokról és tudományos támogatást biztosítson a további eszmecserékhez.

A tanulmány a közelmúltban jelent meg és alkalmas lehet arra, hogy több aspektusból megközelítve segítse a hazai szakemberek véleményalakítását és a különféle szempontok megismerését. A cikk erről a tanulmányról nyújt áttekintést némileg rövidített változatban, nem tartalmaz egyéb véleményt vagy információt. *(Az eredeti szöveg megtalálható az EFI-honlapon¹ a teljes irodalomjegyzékkel, amelyre a cikkben szereplő irodalmi hivatkozások vonatkoznak.)*

Mit tudunk az erdők biológiai sokféleségének európai helyzetéről?

Az európai erdők *biodiverzitásának összességében való csökkenése az elkészült értékelő jelentések alapján nem igazolható egyértelműen* (EEA 2020, Forest Europe 2020, Maes et al. 2020, IPBES 2018).

A jelentések azt mutatják, hogy az átlagos funkcionális diverzitás tekintetében az európai erdők jól állnak, például az erdei madarak esetében stabil vagy akár javuló tendenciák mutathatók ki, a holtfa és elegendő fajok esetében is javuló

helyzet figyelhető meg, ellenben a ritka és endemikus fajok esetében a helyzet nem jó (*Rivers et al. 2019*).

Óvatosan kell kezelni azonban az általános következtetéseket, mert eltérő fajok nagyon különböző termőhelyigénnyel rendelkeznek és a változásokra is különböző érzékenységgel reagálnak (*Storch et al. 2019*). Ezért az erdei biodiverzitás jövőbeni értékelését európai szinten harmonizálni kell, és olyan mutatókat kell meghatározni, amelyek mérhetőek, megbízhatóak, egyszerűek és a monitoring pénzügyileg megvalósítható. Egyetlen kiragadott jellemző faj helyett az erdőtípusokra kell küszöbértékeket vagy céltartományokat kidolgozni (*Oettel és Lapin 2021*), a funkcionális indikátorcsoportokra összpontosítva (*de Groot et al. 2016*)

beleértve a genetikai monitoringot is.

Melyek az erdei biodiverzitást befolyásoló legfontosabb tényezők?

Az erdő biodiverzitását nem egyetlen kulcsfontosságú tényező befolyásolja, hanem különböző módon ható számos tényező, melyek között célszerű megkülönböztetünk külső hatásokat és az erdőgazdálkodással kapcsolatos belső tényezőket.

Külső hatások

– **Az éghajlatváltozás** az egyik legnagyobb jelenlegi és jövőbeli veszély, amely az erdők biodiverzitását fenyegeti, közvetlenül érintve a fajokat és azok élőhelyeit. Az éghajlatváltozás előnyben részesít sajátos tulajdonságokkal rendelkező fajokat (pl. egyes rovaroknál a világos színűek előnye), míg más fajok lokálisan esetleg kihalhatnak (*Bässler et al. 2013; Zeuss et al. 2014*). A klímaváltozás okozhatja a fajok elterjedésének térbeli elmozdulását magasabb föld-

rajzi szélesség vagy nagyobb tengerszint feletti magasságok irányába, hogy az általuk megszokott hőmérsékleti tartományban maradjanak. Ez azonban gyakran sikertelen a lassú migrációs sebesség miatt, vagy az elterjedési terület eltolódásának lehetséges határai miatt: például a hegyek legmagasabb részein található fajok nem mozdulhatnak feljebb (*Barras et al. 2021*). A klímaváltozás összességében változásokat okoz az ökoszisztéma összetételében, de működési jellemzőiben is (*Blondeel et al. 2020*).

– **A táj töredezettsége** a nagy kiterjedésű élőhelyeket igénylő fajokat sújtja, de befolyásolja a kicsi, elszigetelt populációk életképességét, fennmaradását is. A fragmentáció tovább csökkenti a migrációs sebességeket (pl. az erdő aljnövényzeténél) a klímaváltozás ütemével arányos mérték alá is (*Dullinger et al. 2015*).

– **A légköri kiülepedés (depozíció)** továbbra is komoly hatással van a biodiverzitásra. Míg a savasodást okozó kibocsátás az elmúlt évtizedekben csökkent, addig Nyugat-

¹ https://efi.int/sites/default/files/files/publication-bank/2021/EFI_Forest_biodiversity_2021.pdf

és Közép-Európa nagy részén az intenzív állattartás, a mezőgazdaság, az ipar és a közlekedés tovább növelte a kén-dioxid-, ammónia- és nitrogén-oxid-kibocsátást. A nitrogénülepedés miatti eutrofizáció a tápanyagban szegény területekre specializálódott fajok csökkenését okozza, különösen a zuzmók és az aljnövényzet esetében (Dirnböck et al. 2018). E fajok elvesztésével más hozzájuk kötődő fajok, mint például egyes speciális rovarok, elveszítik élőhelyüket (Eichenberg et al. 2021; Neff et al. 2021).

– **A növényvédők szerek mezőgazdasági területekről való sodródása** okozhatja az ízeltlábúak nagyarányú hanyatlását az erdőkben, ami így nem erdőgazdálkodáshoz kapcsolódik, hanem a térség mezőgazdálkodásával van összefüggésben (Seibold et al. 2019).

– **A vadkár:** Az európai erdőkben erőteljesen növekedett a vadpopulációk, főleg szarvaspopulációk mérete. Idősebb állományokban törzshántás révén okoznak zömében minőségi károkat, illetve rágásukkal akadályozzák a fák természetes felújulását, azaz a fafajok túlélését. A klímaváltozáshoz való alkalmazkodás sikere szempontjából azonban minden, még a jelenleg ritka fafajok felújuló képességének megtartása is szükséges (Kunz et al. 2018).

– **A biológiai inváziót** a biodiverzitás csökkenésének fő mozgatórugójaként tekintik világszerte (Brondizio et al. 2019; Pyšek et al. 2020). A kereskedelem globalizációja és a turizmus tovább növeli a nem őshonos fajok terjedését (Hulme 2021). Az inváziós kártevők sok más faj fokozatos kihalását is elindíthatják (Hultberg et al. 2020), és az éghajlatváltozással való kölcsönhatásuk minden valószínűség szerint tovább rontja a behurcolt kártevők és betegségek európai erdőkre gyakorolt hatását (Seidl et al. 2018). A kialakuló versenyhelyzet miatt néhány lágy szárú és fás inváziós faj is negatívan hat az őshonos biodiverzitásra, akár oly módon is, hogy megváltoztatják az egyes talajjellemzőket (például nitrogénmegkötést), és módosítják a korábbi tápanyagellátást, betegségeket közvetítenek, vagy támogatják az őshonos herbivorok terjedését (Campagnaro et al. 2018; Krumm – Vitková 2016; Pötzelsberger et al. 2020).

Az erdőszettel kapcsolatos hatások

A mezőgazdasághoz hasonlóan a legnagyobb probléma azokon a területeken jelentkezik, ahol erőteljes erdőhasználat folyik, ahol gazdálkodási okból homogénné vált az erdő szerkezete és összetétele. Ezek változatosabbá tétele kulcsfontosságú a fajok sokféleségének fenntartásához. Ugyanakkor nem létezik az erdőben lakó számtalan faj igényeit, kapcsolatait figyelembe vevő *egyetlen megoldás még az erdei biodiverzitás* optimalizálására sem, holott számolni kell még olyan ütközési pontokkal is, mint pl. a bioenergia-termelés.

Pilisszentkereszt jégtörés után, 2021

Az erdő biodiverzitását befolyásoló főbb erdőgazdálkodással kapcsolatos hatások

– **Az őserdők (old growth)² elvesztése**, amelyek egyedülálló struktúrákat hordoznak rengeteg kapcsolódó fajukkal együtt. Sajnos, egyes kelet- és észak-európai országokban jelenleg csökkenésük figyelhető meg (megjegyz.: *másutt esetleg már régen kivágták őket*). Európa nagyobb részén azonban az erdőállományok folyamatosan korosodnak, aktív beavatkozással lehetőséget kínálva a **természetes** élőhelyek helyreállítására (Sabatini et al. 2020).

– **A folytonos erdők³ elvesztése.** Bár ezek a különleges biodiverzitási jellemzőket mutató erdők nincsenek

pontosan feltérképezve az EU-ban, az erdőterület általános csökkenésének alacsony üteme jelenleg kellő védelmet jelent a számukra. Azonban az intenzív erdőgazdálkodás – beleértve a monokultúrás gazdálkodást, tuskóirtást és talaj-előkészítést – veszélyeztetheti ezeket az értékeket.

– **A történelmi, hagyományos erdőgazdálkodási módok szerek elvesztése**, mint pl. sarjzartatás vagy az erdei legeltetés. Sok ritka és mára fenyegetett faj függ ezektől a nyitottabb és változatosabb erdőstruktúráktól, amelyeket hagyományosan erdészeti és agroerdészeti gazdálkodási módok elegye tartott fenn (pl. Bengtsson et al. 2000). Ezekkel a tradicionális használati módokkal mára zömében felhagytak és intenzívebb, homogénebb mezőgazdasági termelési rendszerekkel, vagy zárt erdőkkel cserélték fel.

– **Az európai erdők növekvő élőfakészlete** nem vezet feltétlenül a biodiverzitás növekedéséhez. Míg egyes fajok az idősebb erdők nagyobb biomassa mennyiségének előnyeit élvezik, addig más, fény- és térkedvelő fajok hátrányba kerülnek. Ez is arra utal, *bogy az erdők szigorú védelme nem univerzális megoldás*, és testre szabottabb, az eddigi tudásörökségen vagy hagyományokon alapuló megközelítés szükséges a biológiai sokféleség megőrzésére (Van Meerbeek et al. 2019).

Az EFI-tanulmány szerint a sokat dicsért természetközeli erdőgazdálkodás (folyamatos erdőborítás) sűrűbb erdőkhöz vezet, ahol a fényigényes fajok száma jelentősen csökken (Bauhus et al. 2013). A nyitottabb rendszerektől függő növények esetében ez a gazdálkodás potenciálisan negatív következményekkel járhat, ami akkor válik különösen jelentőssé, ha a folyamatos erdőborítást mint optimális megoldást, nagy kiterjedésben alkalmazzák (Neff et al. 2021; Schall et al. 2018).

– **Az őshonos erdők cseréje monokultúrás (tülevelű) ültetvényekkel** minden bizonnyal sok élőhely elvesztéséhez vezetett. Ez a váltás azonban egyre ritkábban fordul elő, és mára valójában ellentétes tendenciát látunk Európa számos részén, ahol a fenyőültetvények átalakítása vegyesebb fajfajú erdők és természetesebb élőhelyek kialakításával zajlik. Ez a folyamat jelenleg felgyorsult, főleg az ilyen ültetvényeken egyre gyakoribb aszálykárok miatt (Schuldt et al. 2020).

² old growth-forest <http://www.fao.org/3/Y4171E/Y4171E54.htm>: szerkezetileg természetes erdőképet mutató őserdő.

³ ancient forest: <http://www.fao.org/3/Y4171E/Y4171E54.htm>: történelmileg igazolhatóan nem szakadt meg az erdővel való borítottság.

- **A biomassza kitermelésének intenzívebbé tétele** gyakran kapcsolódik bioenergia-termeléshez. Számos olyan európai ország van, ahol a fakitermelési szint lényegesen alacsonyabb, mint az aktuális éves növedék, ennél fogva a biogazdaság számára tulajdonképpen kiaknázatlan források állnak rendelkezésre (*Baubus et al. 2017*). Mivel a biomassza-termelés magában foglalja a teljes fa minden részének betakarítását (pl. tuskók) így felmerülhet a terület tápanyaghiánya, de a holtfa-függő fajokat is negatívan befolyásolja (*Bouget et al. 2012*).

Hogyan tudja az erdészet biztosítani az erdők biodiverzitásának megőrzését és helyreállítását?

A megőrzéshez és helyreállításhoz elengedhetetlen a fent említett összes külső hatás és belső tényező kezelése *mind állomány-, mind tájszinten*. Az EFI három csoportban foglalta össze a politikusok és a szakma szempontjából legjelentősebbnek tartott, erdészettel kapcsolatos intézkedéseket.

Célzott erdőgazdálkodási lépések

A biodiverzitás megőrzésére számos módszer áll rendelkezésre, melyek szorosabban is beintegrálhatók az erdőgazdálkodási tevékenységbe,

Állomány szinten a kívánt cél elősegíthető változatos fajösszetétellel, idős fák csoportjának meghagyásával, a cserje- és a lágyszárú-szint biztosításával, valamint álló és fekvő holtfa meghagyásával.

Táji szinten az erdőgazdálkodás és az erdő fejlődésének különböző fázisaira (ideértve a felújítási fázist, melyet a kevésbé árnyéktűrő fajok és a szabadon fészkelő madarak kedvelnek) és érintetlen területekre is szükség van. Ezek együttesen maximalizálhatják az állományon belüli, állományokon átnyúló és táji sokszínűséget (*Hilmers et al. 2018; Schall et al. 2018*).

Az úgynevezett „*integrált erdőgazdálkodási megközelítéseknek*”, amelyek lehetővé teszik a természetes erdők olyan jellemzőinek megőrzését és aktív helyreállítását, mint pl. a holtfa, természetes erdő „szigetek” és ritka erdőtípusok fenntartása, nagyobb figyelmet kell kapnia – mint biodiverzitás-védelmi kiegészítő intézkedésnek – a jelenlegi szakpolitikai vitákban (*Aggestam et al. 2020*). Ezek az erdők egyben fontos folyosóként is szolgálhatnak a szigorúan védett területek között.

A termőhelyi viszonyok alapvető változásai miatt, amit az éghajlatváltozás okoz, fontos, hogy összekapcsoljuk a biodiverzitás helyreállítását az erdők alkalmazkodásával (*Butterfield et al. 2017*), ami alatt egy olyan dinamikus megközelítést kell érteni, amely biztosítja az ökoszisztéma folyamatos működését és az élőhely megőrzését a változó éghajlati viszonyok között.

Elengedhetetlen továbbá, hogy a helyreállítás során figyelembe vegyünk a fák genetikai összetételét (sokféleségét és adaptációs képességét), amely a változó környezeti viszonyok között hatással van a túlélésre, az alkalmazkodásra, az evolúcióra és biztosítja az ökoszisztéma stabilitását és az erdő ellenálló képességét is (*Alfaro et al. 2014; Bozzano et al. 2014*). Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban számításba kell venni az elérhető, ismert forrásból származó megfelelő erdei genetikai anyagot, annak ismert alkalmazkodási potenciáljával, továbbá a fenntartható erdőgazdálkodásnak is figyelembe kell vennie a genetikai sokszínűséget annak valamennyi szintjén (*Gömöry et al. 2021*).

A tartalékok újragondolása

Különböző erdővédelmi megközelítések léteznek, eltérő védelmi célokkal, kezdve egy-egy öreg fa védelméről egészen a nagy kiterjedésű vadonig, ahol a természetes folyamatok szabadon lejátszódhatnak.

Manapság Európában az őserdők és a folytonos erdők kiemelt figyelmet kapnak és szigorúan védettek, hiszen nagyon kis területi kiterjedésben maradtak fenn és ritka élőhelytípusokkal bírnak (*Sabatini et al. 2020*). Bár a védett erdőterületek biológiai sokféleség megőrzésében betöltött szerepe – például a Natura 2000 hálózat – nem vitatható, de a biodiverzitás hosszú távú fenntartása érdekében segíteni kell a környezeti feltételek változásával a fajok, populációk esetleges elmozdulását, de ehhez a leginkább veszélyeztetett fajok, élőhelyek és régiók azonosítása is szükséges (*Thomas et al. 2004; Willis és Birks 2006*).

Fontos felismerni, hogy az élőhelytípusok, amelyeket védelemre kijelöltünk, a jövőben nem fognak változatlanul fennmaradni. A védett területeket többnyire nem úgy tervezték, hogy számításba vegyék az ökoszisztémák hosszú távú és nagy kiterjedésű változásait, és a klímaváltozás okozta változásokat (*Bengtsson et al. 2003*). A szigorúan védett területek, különösen Európa egyes kultúrtájain, a térségnek csak kis részét jelentik, és az *éghajlatváltozás még inkább korlátozza ezen védett területek képességét arra, hogy az ökoszisztémák dinamikus fejlődését megőrizze*.

Ezért kulcsfontosságú, hogy a fajok és az élőhelyek megőrzése és ennek megtervezése az egész erdős tájon és minden típusú erdőkezelési módban megtörténjen. *Csak egy működő ökológiai hálózat teszi lehetővé az éghajlat okozta elmozdulásokat a biodiverzitás megőrzése érdekében* (*Fuchs et al. 2007, 2010; Jongman et al. 2004*). A hálózat legfontosabb elemei a megfelelő nagyságú, kiváló minőségű magterületek és a migráció lehetőségét biztosító folyosók, de a környező erdőmozaikot is úgy kell alakítani, hogy optimális legyen a migráció átengedésére az integratív erdőgazdálkodás révén (*Fabriz 2013, 2019*).

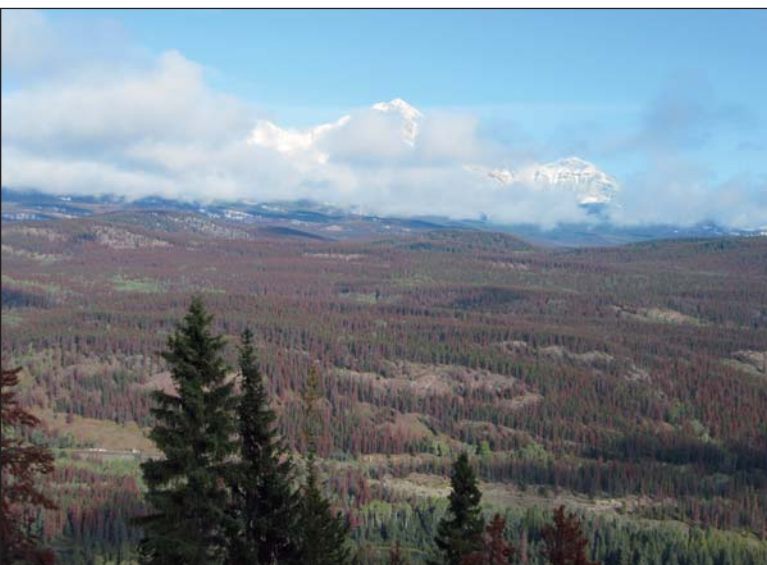
A földtulajdonos ösztönzése

Az erdőtulajdonosok kulcsfontosságú szereplők az erdők biodiverzitásának helyreállításában és megőrzésében. Elemi érdek a különböző európai erdőtulajdonosok motivációja, amely több eszköz alkalmazásával is növelhető. Ezek közül az egyik legelterjedtebb az ökoszisztéma-szolgáltatások elmentételezése, a PES (Payment for Ecosystem Services) (*Engel et al. 2008; Ferraro és Kiss 2002; Wunder és Wertz-Kanounnikoff 2009*).

Eddig ilyen jellegű erdészeti PES-kezdményezést inkább a vízgyűjtők, földcsuszamlás és a lavinavédelem kapcsán láthattunk (pl. Svájcban, Ausztriában, Olaszországban, Németországban) (*Viszlai et al. 2016*).

Jó PES-példák a biodiverzitás esetében is léteznek, például az öreg erdők védelme Katalóniában. Finnország 2008 óta versenyképes ellentételezést fizet az önként csatlakozó erdőtulajdonosoknak, hogy konkrét gazdálkodási intézkedéseket hozzanak a biodiverzitás fokozása érdekében. 2025-re mintegy 82 000 hektár nagy értékű, korábban kereskedelmi célú magántulajdonban álló erdőt nyilvánítanak védetté határozott idejű PES-megállapodásokkal.

Dániában a PES-szerződéseket fordított aukciók útján ítélték oda ígéretes projekteknek. Az a tulajdonos nyeri el a szerződést, aki erdejét felajánlja egy meghatározott védelmi célra és a legalacsonyabb ajánlatot teszi a cél megvalósítá-

Nagy területű szűpusztítás, Jasper Nemzeti Park, Kanada, 2017

sára. Ily módon több biodiverzitási cél valósítható meg adott mennyiségű adófizetői pénzből. Egy általános EU-s erdészeti PES-rendszer ösztönözhetné az erdő jobb kezelését az

erdők érzékenységét fenyegető számos veszély felszámolására, mint a például az erdőtüzek.

A PES-en kívül más finanszírozási és ösztönző eszközök is léteznek az erdei biodiverzitás növelésére, mint például az erdőtanúsítás (Vaissière et al. 2020), vagy a zöld kötvények (Ehlers és Packer 2017), melyek ugyancsak sikerrel alkalmazhatók.

A fentiek összegzéseként elmondható, hogy egyet kell értenünk a biodiverzitás megőrzésének fontosságával, hiszen az az erdő működésének alapja, biztosítja az erdei ökoszisztéma-szolgáltatások sokféleségét, és lehetővé teszi az erdők klímaváltozáshoz való alkalmazkodást és ellenálló képességet.

Az erdőgazdálkodásban rejlő lehetőségek mellett különös figyelmet érdemelnek az erdei biodiverzitást befolyásoló külső hatások, amelyek alapvetően meghatározzák bármely erdészeti intézkedés sikerességét.

Ahhoz, hogy a jelen viszonyokat megőrizzük és javítsuk, valamennyi szempont figyelembevétele alapján jónak bizonyuló megoldásokat és eszközöket kell alkalmazni az adott erdőtársulásra, tájra vonatkozóan, és egyáltalán nem biztos, hogy hosszú távon egy sablonos szigorú védetség a legcélravezetőbb, vagy egyetlen eszköz.

Referálta: **Dr. Szabados Ildikó**
Agrárminisztérium

Magyarország megvédi a fenntartható erdőgazdálkodás érdekeit

Magyarország is aláírta azt a levelet, amelyet Ausztria kezdeményezésére 11 európai uniós tagállam küldött Frans Timmermansnak az Európai Bizottság alelnökének, hogy haladéktalanul vizsgálja felül az Európai Unió készülő erdészeti stratégiájának tervezetét.

Nagy István agrárminiszter kiemelte, az erdőgazdálkodás egész Európában a fenntartható gazdálkodás modelljeként szolgál, mivel egyszerre figyelembe veszi a fenntarthatóság társadalmi, környezetvédelmi és gazdasági szempontjait. Helytelen és elfogadhatatlan megközelítés, ha a brüsszeli bürokraták ebből az egységből egyoldalúan csak a zöld szempontok érvényesítésére törekednek, mert nem lesz meg a társadalmi és gazdasági alap az egyébként szükséges környezet- és klímavédelmi intézkedések végrehajtásához. Nem lehet a gazdálkodók ellehetetlenítésével megvédeni az európai erdőket – tett hozzá a tárcavezető.

Kifejtette, a kiszivárgott dokumentum szerint a Bizottság az erdőkkel kapcsolatos eddigi alapelvek, az EU korábbi erdészeti stratégiái és az Európai Erdők Miniszteri Konferenciáin elfogadott határozatokkal ellentétben a fenntartható és többcélú erdőgazdálkodás feladatait kizárólag a biodiverzitás megőrzésére szűkítené le. Ezzel marginálissá tenné az erdők gazdasági és szociális funkcióit, veszélyeztetve az erdészeti ágazathoz kötődő munkahelyeket, és az ágazat által a körforgásos biogazdaságban vállalt szerep betöltését.

A miniszter emlékeztetett, Magyarország azért csatlakozott az Ausztria által indított tiltakozó kezdeményezéshez, hogy megvédje az országban élő ötszáz ezer erdőtulajdonos és a mintegy 37 ezer erdőgazdálkodó érdekeit, egyben megőrizze a fenntartható gazdálkodáshoz és a természet megőrzéséhez szükséges gazdasági és társadalmi alapokat. A dokumentumot hazánk és Ausztria mellett aláírták a Visegrádi

Négyek tagállamai, továbbá Észtország, Finnország, Franciaország, Lettország, Németország és Románia erdőkért felelős miniszterei.

Hangsúlyozta, ahogy a közelmúltban a Közös Agrárpolitikával kapcsolatos eredményes tárgyalásokon is sikerült megvédeni a kisgazdaságok érdekeit, és megvalósítható mederbe terelni a környezet- és klímavédelmi elképzeléseket, úgy az erdők kezelése tekintetében is fellépünk annak érdekében, hogy a Bizottság ne a gazdálkodás és a vidék ellehetetlenítése árán próbálja meg elérni a zöld célkitűzéseket.

Nagy István kitért arra is, hogy az Európai Unió alapszerződéséi értelmében jelenleg az erdőkkel kapcsolatos ügyek az eltérő természeti és társadalmi-gazdasági adottságok miatt tagállami felelősségi körbe tartoznak. Mivel az erdők az ország környezeti állapota és a klímavédelem szempontjából kiemelt fontossággal bírnak, ezért az Agrárminisztérium célja a változó környezeti viszonyok között is a meglévő erdőállományok minőségének megőrzése, és a fával borított területek növelése. Az ennek érdekében 2019-ben indított Országfásítási Program keretében 2021. június 30-ig 31 ezer hektár új erdő és faültetvény létesítésére nyújtottak be igényt a magyar gazdák, az állami erdőgazdaságok pedig több erdőtelepítési mintaprogramot hajtottak végre, köztük teljesítve a kormányzat azon vállalását, hogy a születendő gyermekek után minden évben legalább tíz új fát ültessenek. Szintén az Agrárminisztérium támogatásával zajlik a Településfásítási Program, melynek során két ütemben összesen 36 ezer sorfát ültetnek el a tízezer fő alatti településeken, megvalósítva ezzel a rendszerváltozás utáni időszak legnagyobb belterületi fásítási programját – hívta fel a figyelmet a tárcavezető.

Forrás: **Agrárminisztérium**